

KOLOZSVÁRI ÉLET.

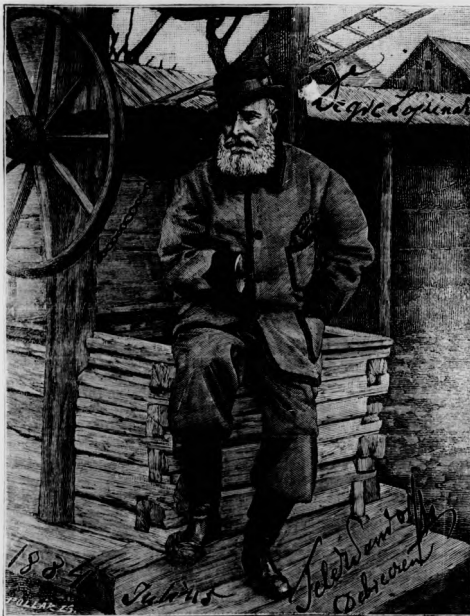
Megjelenik: minden vasárnap.

Teleki Sándor gróf.

Volt: diák Berlinben; karlista Spanyolországban; Liszt Ferencz utitársa egy európai körúton; főkapitány Kővárvidéken; ezredes a Bem táborában, fogoly Aradon; mint emigráns élt török földön, Londonban, Párisban, Guerneseý szigetén, Olaszországban; ezredesi ranggal harczolt a Garibaldi seregében és elsőnek vonult be csapataival a megostromolt Nápolyba. Am-

idegeit és erős szívét. Nem tudtak kifogni rajta. Nyugtól nem ismerő lelke két egész évtizeden keresztül ragadta egyik országból a másikba, egyik harcztérről a másikra; élt fényben és élt nyomorogva; ismerte a jólét minden kényelmét és megismerkedett a nélkülözés, elhagyatottság minden gyötrelmével. És mikor visszajött közénk, haza, — fiatalabb, épebb kedélyű volt, mint mi, a kik aközben születünk, míg ő a világot járta.

Igazi ur és igazi demokrata, — a mely

TELEKI SÁNDOR GRÓF.

nestiát nyervén, hazajött, visszakapta a hosszú száműzetés alatt kiestőiről „kezelt” birtokait, gazdálkodott; néhány évvel később irni kezdett és csakhamar Magyarország egyik legkedveltebb és legolvasottabb tárczaírója lón.

Ez Teleki Sándor ezredes, a koltói gróf, a galambfehér szakálu főúr, kinek épen csak külsején hagyott nyomot a fölötte elvonult hat évtized. Testének és lelkének ereje épen maradt, a szíve fiatal, a kedélye friss, mintha ifjú gavallér volna ma is még.

Pedig minő életpályát futott be! Mennyi fáradság, mennyi kockázatos kaland, mennyi nélkülözés, mennyi szomorúság ostromolta aczél-

két jelző nem zárja ki egymást, sőt föltételei egymásnak. Teleki Sándornak van intelligenciája, szabadelvűsége, tiszta ítélete és függetlensége ahhoz, hogy ama két tulajdonságot összhangba hozza a saját egyéniségében.

Nem czélunk életrajzot írni; csak épen rámutatni kívántuk ez alkalommal a mértőföld-jelzőkre, melyek e rendkívüli egyéniség pályafutását mutatják. A mi e jelzők között van — eseményteli életének tömértelen kalandja — nagyrészt ismeri az olvasó közönség a tárcza-czikkekből, melyeket Teleki Sándor gróf eddig írt. Hogyan volt karlista? hogyan élt barátságban Petőfi Sándorral (ki a koltói kastélyban tölté mézesheteit),

Liszt Ferenczel stb.; hogyan élte át a magyar szabadságharc, az emigráció, az olaszországi fölkelés háborgásait, — mindezekre nézve ép oly érdekes mint becses adatok foglaltanak ama kötetekben, melyeket Telesi Sándor gróf mostanig kiadott.

Sok esztendeig Kolozsvár volt kedvenc lakhelye; itt töltötte az évek nagy részét. Utóbbi időkben vis zvonultan él Nagybányán. — emlékei között. Mert háza valóságos muzeuma a gazdag változatosságú időknek, melyeket megért.

Az arezkép, melyet e rövid és futólagos méltánylás kísér, egy fotográfia után készült, a mit Telesi ezredes Degré Alajosnak ajándékozott. Jól visszaadja a nemes gróf jellegzetes arczvonásait, de — hát csak kép — hiányzik benne a frissesség, a derült hangulat kifejezése, mely Telesi Sándort karakterizálja.

Tartsa meg a gondviselés sokáig, mostani erőiben és vidám kedélyében. Perfekt gavallér, derek hazafi, nemesen érző jó ember. Érdemes mindenkinek nem csupán a becsülése, de a szeretete is.

H. V.

Felhívjuk a figyelmet főlapunk „Az olvasóhoz” című közleményére. E helyen külön is figyelmeltetjük érvényes előfizetőinket, hogy előfizetésük augusztus elsején lejár.

Mi-asszonyinkról.

Az után kaptam, az utczára adom. Olvassák... Édes lelkem!

Bocsánatot kell kérnem, hogy olyan rég nem írtam nádr neked, s különösen, hogy nem feleltem arra a leveledre a milben a férjemről referálász. Közönöm hát most; én itt a furdőben is sokszor gondolok rá, a mikor elmegy Stefi — tudod az az unkéytes a sítaterről — az alakom alól este s olyan melegen van. Persze ő beszél minden bolondságot.

Hát édesem nem történni itt semmi sem. Ha nem volna egy pár ismerős: igazán beteg lennék, s akkor meg lenne rongva a furdői malatáságom, kissé ki is zökkenem a mindnapiságból, s igazán, nem teszem magam, hidd el, ha azt mondom, hogy az öregem, a ki olyan jó szokott lenni hozzám, majd mindig eszemben van — éjszaka, mert nappal bizony nem érek rá.

Tudod az a babos perkaill ruhám furorét csinált. Hiszen jól is nézek ki benne. Monthatom megvagyok elégedve a hatással. Az a sovány tanácsosom tudom nem visel most kivágott nyakú ruhát — br! — ellenben a bőv ujjak nagy kedvelője — persze! képzeld mit mondott az a bolond Stefi, a kit daczára, hogy szegény belém van bolondultva és úgy néz rám néha mint... mint nem is tudom mi, tudod úgy kimeresztia a szemét és forgatja, hát ki nem állhatom, mert örökké ostobaságokat beszél — na már nem is tudom mit akartam írni.

Tudod lelkem, mert most még egy kicsit fáradt vagyok, a tegnapi kirándulástól — a miről, te nehogy valamit mondj a férjemnek, a ki most mindig nálatok van, mert én nem írtam neki meg.

Pompás volt Reggel korán elmentünk, én egészen fehérebe voltam öltözve. Az uton, azt mondják szép volt, hát mind az bosszantott, hogy a ruhám erősen meggyűrődött. Mondta ugyan Stefi, hogy így is nagyon szép vagyok, de bizony csak jobban nézek ki gyüretlen ruhában.

Valami várhos mentünk a hol roppant sok gyik volt. A többi majd kétséggel esett azoknak a sok szürke félig ledult falaknak láttára, én bizony utam Aztán hogy milyen a kilátás. Hát persze, hogy minél magasabba megy az ember, annál messzebb lát. És ők csodálkoztak.

Szép virágokat szedtünk aztán, s délután jól meg is vert az eső; Stefiel voltunk együtt éppen, s úgy lyukas fedelű pinczébe kellett futnunk. Ő ott aztán roppantul szaval, és valami régi fehérsépet emlegetett, aki éppen így járt valamely tekerő urral, s kért vegyem példányképeim. Hanem okosabb voltam s emlekeztem az iskolából, hogy azok az asszonyágok többnyire csak egy lepedőben jártak s gondoltam, hogy már én tisztességes asszony vagyok. A mit meg is mondtam Stefinek. A bajusza az nap pedig pompásan állott.

Kávé után — te ne adj a férjemnek erős fekete kávét ebéd után, olyankor mindig melege van, s mit eszél ha én nem vagyok otthon — hát lekkel kávét után haza jöttünk. Későn értünk ide, s az az ostoba fu okvetlenül a fejembe akarta beszélni, hogy egy nagy késű rabló van elbujva az ágyam alá, s ne menjek magam be a szobámba. Kérlek abban a szobában, a miért olyan sok pénzt fizetek, abban a legelőkelőbb szállodában. A társaság sem hitte el, s szűlték, hogy mit beszél állított.

A mikor aztán elmentek ő meg vissza jött, az alakom alá s sokat beszélt nekem megint, úgy hogy mikor elment, s lefeküdtem — most két czopfba fonom este a hajam, nem olyan nehéz anyakamnak — próbáld meg te is — hát igazán sajnáltam, hogy nincs itt az öregem, az meg tud nyugtatni, s azt is, hogy nem volt rabló az ágyam alatt. Hiszen Stefi megvédett volna. Azt hiszem, nem is olyan lehetetlen, hogy el bujjék egy rabló, mit gondolsz, olyan merészek!

Istenem! már négy óra, és én nekem hatra készen kell lennem. Várnak, kinn eszére holdvilágos esonakázás van tervezve paraszt esonakokon, a milbe csak kettő fer: egy a ki evez, s egy a ki kormányoz. Persze én nem tudok egyikhez sem s így aztén Stefi ajánlkozott: tudja az egyszerre mind a kettőt. Igazán ügyes fin.

Azt a ruhámat veszem, tudod a mit együtt vettünk, azt a csikost, alól széles lapos szegélylyel. Képzeld a nyakát átalakítottam, behajtottam s divatosá tettem. Itt, képzeld még nem ismerik a lapos kalapokat, volt a ki az ő hatemeletesével lenézte az én kicsiny, pártatlan flórenczimet — na meg is mondtam a többinek, hogy ért ez a divatból.

Nagyon vágyom erre a mai kirándulásra. Hisz léss a levegő, s itt is nyitva hagyom az ablakot, és egy kissé az ajtót is, nem bántom ha rabló is jön be rajta, nem félek, majd haza kísér Stefi.

Sietek, mert a szobaleányom még őrse kell takarítsa az egész szobát, hogy ne legyen rendtelenség ha Stefi be jön, s még meg is kell fésüljön.

Pá, aranyom, bocsáss meg, hogy csak emyit írtam s ilyen zavarosan, de tudod itt semmi sem történik, mit írjak hát.

Szellőztess lelkem a szobámban? Adsz emi a madaraknak? A férjemre vigyázz, hidd mindig magadhoz vacsorának

Ezer milliószor esőkö szerető barátánéd

Pepi.

U. I. Jaj, sietek öltözni, fél ótra. Pá.

Imprimiatur.

DE LA RUE.

A kaszárnyából.

Három év előtt megnősült. Megnősült. Punctum.

Egy alezredes nősüléséről nem szokás a kaszárnyában többet beszélni. Ne tessék felelni, hogy sok másikat van a kaszárnyában, mint kint a filiszter világbán. „Szokás” az, a mi „szabad”, az pedig, a mi „szabad”, mind elő van írva a „dienst” s egyéb „reglement”-ekben.

No tehát a római jog institút. 286. §: „... a házasság a házasság életre vonatkozó akaratra tényekben való nyilvánulása.” Idézek a római jogtól, mert a dienst reglementben, bár németül van megselekedve, nem találni ide való paragrafust. Az alezredes ur nősülése pedig nem maradt paragrafushoz nélkül.

Van ugyan eset, hogy ebben vagy amabban a reglementben előre nem látható nagyon piezi kicsi apróságokról megfellelkezik a paragrafus. Hanem ez ritkaság. Sokkal ritkább, mint főleg alezredes fiatal menyekével. S könnyű segíteni a dolgon.

Egyszer példán „geschütz” exercizirozni volt az úteg. Nro 4. kinek a zsinogert kell elútni a „feuer”-re, tenyérével lefelé csapott. A „friktrions brandel-vorschriftmässig működött s bizony nem lett volna semmi hiba a lövésben. De véletlenül figyelte a kommandáns. — Az az ember lehetetlen, hogy jól csinálta volna? a zsinogere nem a tenyérrel lefele, hanem a kinyújtott ujj közti átvétel kell útni!..

Útessen! egy exerciz reglamát.

Átkutatták, lapozgatták. Kadét tiszthelyettes ur, hadnagy ur, főhadnagy ur, kapitány ur I. classe, kapitány ur II. classe nyomozták a kommandáns ur igazságát, Zugsführer ur is „paradisomot”, „sziját háthörből” s másféle keresztényi irtalmas eszelekedetet emlegetett Nro 4-nek, ki szepetget s remegve látta borus jóvóját.

Az „exerciz reglement” esüörtököt mondott. Az idevonatkozó paragrafus nem tesz említést, ujjon tenyérrel lefelé vagy a kinyújtott ujj közti átvétel csapassék-e a zsinogere? De mivel a kommandáns ur így tartja észszerűnek, tehát ezután így csapják. Ezt kapitány ur I. és II. classe tudomásul veszi, főhadnagy ur a hadnagy urral közli, hadnagy ur irtésiti kadét tiszthelyettes urat, kadét tiszthelyettes ur a zugsführer urnak parancsolja, zugsführer ur meg Nro 4-nek esvarja ki a nyakát, ha másképp csinálja — a nyavalyás!

Tehát tegyük fel, az alezredes ur érezte magában „a házasság életre vonatkozó akarat”-ot és megnősült.

Többől nem „szokás” és nincs „on-dit!” a kaszárnyában.

A szöke főhadnagy ur — a 16-ik militár territorial bezirk híres asszonybolondítója, kire azt mondta egy el nem bolondítható kedves asszonyka, hogy két esernyőtől csinálthatatna a testhezálló pantallóit... napok óta nem mutatja magát a tiszt menazon. Kévéháiba nem jár. A főteren hiába lesnek rá. Találja néha egyik-másik, de csak a sikátorokban, görbe, kurta-zsappan-utazákban.

Mi ez???

Szabót, szuszt, kellhert kifüzetett dezember végén. Amerikai nagybacsija halt meg? Lutrba rakott? zsidót esipett? vagy mi? — de kifüzte őket, mint egy Don Caesar de Bazan a lakodalm után. Mi hat??...

„Stacions-Arrest!” — süli ki a filiszter életmódból.

Miért? hogyan?? — találgtják tovább.

— Mióta az alezredes a multkor reggel 10 előtt jött a kaszárnyába — hírlí valaki.

Csodák, jelek, Magyarizzák az urak, Mi lehet? hogy lehet? Ennek jelentősége van. Az alezredes 10 előtt

jön a kaszárnyába!! Négyeszer szuppált feuerverkerek nem emlekeznek ilyesmire. 10 előtt! Ki látta meg valaha fel 11 előtt?? Senki, Senki

— A stacions arrest! — veti a szót egyik.

— Paganantól hordok manöverig, ha a kettő közti nincs összefüggés!

— Beppónak kurizalok az egész nyáron! — erősködök kadét tiszthelyettes Caplicska.

Beppónak hijják egymásközt a fiatalok az őrnagy-nét, kinek, rossz nyelvek szerint, az ezred-parancsban rendelnek udvarlokat és tánczosokat a tisztí krantzekenre. Köteles „dienst” s mégis van rá eset, hogy egy-kettő „marodít” jelent az „antretten” előtti napon, a besozott hadnagy urak közül.

Az urak összehuzott szemöldökkel néztek kadét tiszthelyettes ur Caplicskára. Kötüdomás dolog, hogy Beppónak nincs elszántabb lovagja. O tudja, mire jó. Az aranyos bojtot tánczoltatja talán?...

Mi lehet?

Ez a kérdés lebegett megfellelhetlen, titokteljes nagy kérdőjel gyánát az egész „ofiziers messe” felett. Gondolkoztak, következtek. Voltak pillanatok, mikor mindenki elhallgatott, csak nézett maga elé s gyurta töprengve a kenyérgolyócskákat. Mi lehet?...

A szöke főhadnagy ur 14 nap mulva zajos hahóval fogadták az „ofiziers messe”-n.

— Na, ugy-e? Eltaláltuk, stacions arresztetted volt?

— Azt adott az „őreg”, a hogy megláttam a szokatlan 10 órai időben, riógtón puskaporszagot éreztem.

„A „verwaltungs commissio” íveit kereste rajtam. Nem tudom, mi lehetett, mert, becsületemre, magam vittem hozzá aznap, hogy megérkeztek. Akkor már felhőnapja. Bogarai vannak az őregnek, — mondta a szöke főhadnagy ur: a lehető legőszintőbb képpel kanalazva fekete kávéját.

— Bogarai vannak. — Bal lábbal kelt fel. — A remája is lehet! — tödították az urak.

— Különbön mi újság?

Sok mindenféle újsággal szolgált nekik. Mikor kibeszéltek magukat a többiek, felállt az asztal mellől az adjutáns, fogta a székét, a főhadnagy elé huzta.

— En is tudok egyet, — szólt keresztbe ilve a székre.

Szalomé, a kutya felkapaszkodott a lábszárára. Adott neki czukrot, a főhadnagy meg almamagot peczelt az orra alá.

Így neki készüldött, hogy fül lett az urakból. Ki-ki kényeztetta a kutyáját, nehogy vita kerekedjék köztük.

Az adjutáns köhintett s nagy gondolatokat potyogtatott véle.

— Mondod?

— Tegnap tudtam már, rád vártam esupán.

— Csókollak, de mondjad.

Az adjutáns ekkor ezeket meselte:

— A kaszárnyában van egy tarok-kompanya. Ágyuzhatnak a fiúk mellé, nekik nincs világot olvankor. Az ultimo előtt puskaporos hordórról se kelének fel. Nehány nap előtt... megállt csak! — számított utána az adjutáns... ugy 15—16 napja lehet... Anyi! anyi! Tizenegy... ugy-e, tizenegy nap előtt álltal be trappistának? igen!... szóval, az idő köznyomás. Nem jött a negyedik partner. Utána küldték a szolgát, azt izente, hogy anyosát kell kikísérje a vasutra, nem jöhet. Ezt a többiek is belátják. Már akkor csakugyan előbb való a vasut, mint a tarokk. Ma nem jütsünk! Talánygott a három őreg fel s alá, mintha mindenki elveszett volna valamit, azt mit most sajnal itl bagyni, de hasztalan, nem leli. Elmúlt tizenegy, az urak sohatva mentek a ruhatárba. A szolga felesaltotta cipőjökre a posztó sarkakat, belebujtak a köpenyegbe, fégyüittek a zallett tilig s kívántak egymásnak nyugodalmas jó éjszakát. Lent

havazott erősen. Milliő paganét és rongyos bakancs! de jó, hogy én már ellemtem az anyósomat — gondolta az egyik, ballagva a „nagy garádics” utca felé. Haza ért. Egy árva lelket nem talált az utcán. Előveszi a kapukulcsot, nyitná a kaput. Afféle összehajtható kapukulcs volt. A kulcslyukba havat hordott a szél, fízott a keze, alig várta, hogy bent legyen. A mint fordítja, a zár rezonirozik, nem enged. Milliő pang... s a kulcs fele a markában marad. „Piszkálhatta azt már! Zörgetett, nagy huzavona után előmászott a lovász, de nem volt segítség. A kaput belülről se lehetett kinyitni, a szárnyreteszek a nyílásban vannak, lakatos kell annak. A „szép asszony feleségem” is kinyitotta a földszinti ebédő ablakát s onnan kaczagta a furcsa „pech”-et.

Végre talált valami menekülési módot.

„Édesem! maga nem fagyoskodhatik ott soká, tudja mit? itt nincs más tenni, jöjjön be az ablakon”. „Az ablakon?... soha mulatságosabb ennél!... Mit volt mit tenni. Ő lecsatlotta a kardját, beadta; a szép asszony kiadott egy szöket s nevettek ezt a furcsa „stelliger”-ot nagyon. Már feláll a ablakpárkányon volt —

— Eleszött, lebukott?! — akarta kitalálni kadét tiszthelyettes ur Caplicska.

— Valaki ez alatt a másik ablakon kiugrott? — szerette volna a point dícsőségét magának egy jártasabb hadnagy ur.

— Dehogy! — mosolygott az adjutáns. — Már fel-lába az ablakpárkányon volt, midőn megfogta a köpenyét valaki. A bakter. Jóakaratu, sugó hangon dunnyogta:

„Már egy párszor meg akartam mondani a katoná urnak, de csak hagytam. Gondoltam: egy jó szivar neked is Máttyás, — hogy nem az ablakon a bejárás.”

— Ejnye be ügyes! — jegyezte meg a bahota után a szöke főhadnagy. — Ugyan hol halaszta?

— Nagyon ügyes! Nagyon!! — velededtek az urak.

— Beküldjük a „Fligendé”-be.

— Ugy-e jó? — kérdezte a főhadnagytól az adjutáns.

— Pompás. Hol szölte?

— On dit.

Punktum!

MALONYAY DEZSŐ.

Asszony-szeszély.

(Apróság a házas-életből.)

— Numero 3 ide a bóröndökkel! — Minden szentekre, vigyázzon a kalapskatulyákra. Ne fordítsa valahogy tetejéül lefelé.

— Malvinkám, gondolkozz csak fiam, nem felejtettél-e valamit itthon? nem? Tehát rendben van minden? Számoljunk csak össze; 2 bórönd, kizártáska, három doboz: hát a köpenyeged?

— A váróteremben maradt?

Férj-uram erősen törölgeti a verejtéket és rohan a köpenyeg után. Malvin, az egy éves asszonyka ott áll a vasúti kocszi lépcsőjén. Ideges, izgatott, Türelmetlenül várja az indulást és mégis remeg e pillanattól. Gondolatban ismét maga előtt látja leánykori otthonát. Egy évi távollét és mily óriási változás. Ugy képeleiben átröppenve rajta és az asszonyka feje elkábul. Körülötte futkosó tömeg, zúrvavaros hangok, kiméltelen tologás. Malvint e chaos közepette meglepi az elhagyatottság érzete.

Elfogódva alig fojtathja vissza felszökkelő könnyeit és mire férje lühege szágul felje egy idegen köpenyeggel, az asszonyka orezája megnevetsült a permetező köntől.

Apró esnláskóttól megszakított hangon kijelenti, hogy a köpenyeg idegen jószág. Az óvnek koczkás a bélese. Férj-uram magában elátkoz valamennyi koczkás bélesű köpenyegét

és rohan vissza a váróterembe. Malvin sokáig követi könyfátyolos szemével. Kezdi sajánilni lóto-futó férjét. A részvéttől lassankint kibontakozik a félig tréfás szánalom nosyola.

És már most minden átmenet nélkül, mint az már gyerekasszonyoknál szokás, oda jut a kacagás mesgyéjéhez.

Egészéges kedélyét felesiklandozza férj-uram kényserült szolgáltatksége. — Mennyit fíradozik a jó lélek. És mindzett csak ő érte, Malvin, becsüld meg magad és ne kaczkörkölj utátlársáddal, mint azt otthon pukkosággal megtenni elhatározta. De lássuk csak, kik lesznek utátlársim. Nini, néhány fiatal uracs. Az egyik, az a barna, épinséggel nem rut. Hogy rám mereszti szemét, mintha fel akarna falni. No, majd meglátjuk, alkalmas médium lesz-e egy kis ártatlan asszonyi déyagködésre. Vajjon asszonylétemre hogy esik egy kis kaczkérés? De ha megtudja! No, hiszen tréfából csak szabad. Csupán időtöltésből teszem. De meg tudom, ő sem fog otthon a kuzokában ülni. Sőt felkeresi legénykora pajásait. Kezdiökik a kávdházbajjárás, kores-názás és mit tudom én minifaja garzónkó kicsapongás. Mit! Hát az én férjcském korhelykedni is tud? Persze, egy évi eskéta-let után néhány hétre a mamához expedálja az asszonyt és megkönyebbülve kiált fel: Fíuk, tiszta a levegő, most rajta, nem bánom... De majd a körme kopintok. Már most csak azért is, én is biztatom az a esnos fiút.

Ugy ám, férjcském: az én eszemen nem fog tuljárni. Tisztán látom a csapatát és nem röpülök bele. Holó, dragalitos uram, mely bñattolt megtört szalmaözvegy, nem játszunk kirugósdiit. És hogy színel a kőp; mint gyászolja távozásomat! Napok óta leverten jár-kei. Nyugtalanul alszik; bizonyára az átdörbészolt éjszakák emlékei rajzoltak ismét fel. Vagy talán valami tervszerű tivornyázásán töpreng? Ezek a léhító pajtások majd közre fogják Hát mi az, papus alatt vagyunk örege? No már ezt restelünk! Sohse törődj most az anyujkkal; tul van ő árkon-bokron; jer velünk öreg ezimbora! És ez, amilyen gyöngye, ráhajlik a gonosz szóra.

Persze aztán ha már egyszer tilosba verődött, hát még ő fogja tullicitálni a többit.

Ő lesz a vezére a duhaj-csapatnak, mely talán még a házi szentélyembe is behatol. Mit? Nálam? Az én tisztességes szalonomban, ebédlőmben orgiákat üljön a galád férj és czinkostársai? Szőnyegeim, függőyeim dohánnyüstösek, lutoraim pescesetek legyenek.

Oh, ez már sok, ezt nem engedem. Nem, szászor nem, Ennek nem szabad megtörténnie. „En nem utazom el!”

Es mire a jó férj ismét előbukkan a szerencsésen megkerült köpenyeggel: az asszonyka azzal a komor-hangu kijelentéssel fogadja:

— En itthon maradok.

— Jó, jó, Malvinkám, de meddig? Csak ne nagyon soká?

— Barátom, ön félreért; én el sem utazom!

A férj-uram huledeze bámul az ajakát dacosan felbigyeszott asszonykára.

— És mit fog a mama gondolni?

— A mamának tüstént sürgönyözön: „Malvin utazása elmarad. Nincs semmi baja. Jöjjen mielőbb hozzánk.”

A kis menyecske az utolsó három szót oly különös hangsúlylyal és még különösebb gyonyoros mosolylyal ejti ki, s férj-uram észrevette, hogy valami kis bogara támadt az asszonykának. De ő azon higgadt elvet vallotta, hogy legjobb az ily asszony-szeszélyt szó nélkül fogadni és nem bolygatni mindjárt, az okát jói tudta, hogy az ilyen gyerekmenyecske szive olyan, mint a hegyi patak; egy könyő ap or, megárad: és kicsoruld magától. Lejobbak talála lehetőleg tulboldog arcot vágni.

Talán sikerülne is neki, ha nem jellenne meg képele-tében egy idősecke, kibőlyöndel asszonyiség, a mint naphosszat portörölve a kezében sorra járja a szokákat, dirigálva, molestálva, galibát csinálva.

Ma belekapaszkodik a szobalécny esztri hajába, ez hégve szalad a rendőrséghez, nosza rajta, férj-uram igetget fel a kapitánysághoz. Holnap rajta kapja a szakácsnét egy Mannlicher-panganéttal: fegelemi vizsgálat, felgúszesztés, interregnum, rossz ebéd. Ez a kolericus böbeszedű asszonyiség merő jóakarattól fenekestől felforgatja a házat.

Az ezüstneműk revíziója, a feleség ruhatárának szorgos kimutatása; újabb beruházások, örökös tisztogatás, háborgatás, se delutáni álmok, de csónad pipász és mindez lesgyőző összességében a szenvedés töviskoszorúját szorítja férj-uram homlokára. Malvin hú életjárja már érzi e töviskoszorút.

Egy ily sürgöny és már is itt terem — a mama. Már ott látja lebegni szemei előtt a köpevés asszonyságot egy menki nagy czirokseprével kezében, s felsóhajt:

E jó anya képe, te képed — anyós.

Megragadja felesége karját és halkán oda szól a numero 3-hoz:

— Két bórönd, kézitáska, három skatulya, egy köpevényeg, kétlovás bérkocsiba vissza! Malvin diadalmasan felveti fejcséjét. Hátratekint a kiesőpönt utitársra. A barna ifjú csak egész fiúman mosolyog és Malvint mégis sérti e mosoly. Durcásan mondja: menjün ki s férjemuram enged a parancsnak.

Behuzza fejét vállai közé és mereven bámul a semmisségbe. Nem látja, mint vágódnak fiatalos rugókonyasággal a bérkocsik sarkába inémt még fájdalomtól görnyező férfiek, most virgoncz szalmaözegek. Csak az inémt gyöngye hangon bántódtak.

— Elkisérmélek ezizuskám. (mily boldogság lenne!) de még elkélne nálam is egy kis üdülés, tudod a gyomrom, az a hiva al, az örökös járom... És most hetikén oda vágja a kocsiának: hajts az orfeumba.

Malvin férje szép csónadesen behuzódik az asszonykával egy csukott bérkocsiba és halkán oda sugja a kocsiának a lakezimet. Otthon a barátságos fészék most oly ridegen tünik, mint egy kaszánya. Derengő féhomály mindenütt, csak az utcazi lámpa imbolygó fénye szaladt végig néha a tükörtáblákon. A cseléség elszéledt. Férj-uram boszusan ragadta meg a csemetyészimort. De abban a perczben két puha kar fonódni nyaka körül és egy firtós fél borul mellére. Malvin, az egvéyes asszonnya nem tudja elfojtani felindulását.

Bár férje mindedig egy nagyarázatkerő szót sem ejtett, ösztönszerűleg valami kínos feszültséget érez. A hegyi patak megáradt, a férj elereszti a csemetyészimort, átfogja a hóborz kis menyecske karcsu derekát és oly gyöngédséggel csitítja a pilyérgő asszonykát, mint most egy éve, midőn először lépték át kettescskén e küszöböt. A megrikatott kis menyecske elérzékenyülését akkor ama felejtethetlen órában csakugyan sikerült leeslapítania: és most az egvéyes asszonyknál bizony ismét csakugy hatott a régi — gyöngyszer.

Künn az utcazi szakadatlanul rolognak a bérkocsik. Ide be azonban nem hatol. semmi a külvilág zajából. Anyós, orfeum, selyentrikot, arany szabadság, szalmaözegeység, vig kompánia mind-mind feledve e perczben.

De mit is nem tud elfelejteni két meleg ajk és puha karok édes szorítása?

LEANDER.

A csoda szer.

Az egész világot bejárta az a hír, az a meszeszerű dolog, hogy egyik híres párisi tudós, a ki Brown Legnard névre hallgat, felfedezett valami olyan csodaszert, a mely beleoltva az elaggott emberi testbe, új ifjuságot, fiatal életetöt önt beléje.

Hányan, de hányan sóhajtottak föl e hír hallatára, öreg kopasz urak, elrinczosodott arczu hajdani szépségek.

A hír szerint különböző élő lények, állatok életereje volna kivonva e csodaszerben, melynek hatása csalhatatlan.

A sok ifjuság után vágyakozók közt egy öreg marquis is volt. Elaggott volt már az öreg és jó barátja Brown tanárnak.

Pár hét előtt beállit a vén marquis a tanárhoz, így szólván hozzá:

— Uram, kénék ám nekem abblól a csodaszerből egy kicsike!

— Ne te ne! felelt jó franciasággal a tanár, hát minek az önké?

— Tudja uram én egy hét mulva megnősülök, szép fiatal özevnyet veszek feleségül...

— Rendelkezésre állok.

— De uram ne oltsón belém olyan anyagot, mely tengeri nyulból, vagy más külföldi malaczból van véve, ez lealázó reám.

— Bikából való anyagot használok az ön számára.

— Köszönöm.

Két hét mulva ismét megjelenik a marquis a tanárnál — szomorú ábrázattal.

— Adjon isten, atyámfia, szól a tanár, hát használt-e a csodaszert?

— Használt... használt, felelt akadozva a marquis, de egészen másképp működött. Nézze csak...

És ezzel homlokára mutatott Két kicsi szarvacskát fakadt homloka két szelén.

ABA.

Gondolatok.

Sohol se nyilvánvalóbbak a szeretetreméltóság gyöngeségei, mint a nőnél. A női természet maga a szeretetreméltóság és mégis maga a gyarlóság.

Az ember ha némi bölcséletet tanul husz éves koráig, elméletileg fényesen megállapithatja és bebizonyíthatja az asszonyi természet minden fogyatkozását. Az iskolából az életbe lépve, huszonöt éves koráig, az esztek ezerféle tanuság tetelevelé erősitethi meg mindez elméleti tételek igazságát. És csudálatos: mégis, ha r m n ez éves korában sem színik meg szeretni az asszonyokat!

Az asszony, a mint világtörténelmi szereplésében jelentkeznek, azzal a kiváló tulajdonsággal bir, a mivel minden nagy és érdemes dolog. Vagy szeretik vagy gyűlölik, de nem kelt közönyös érzelmeket. Magasztalásával és ócsárlásával telve vannak a kezdet kezdetétől minden iratok. De alig volt még valaha író közönyös irántuk.

Érdekes volna megállapítani valamely nemzetközi irodalmi pályaversenyen, hogy jót mondtak-e eddig többet az asszonyokról, vagy rosztat. Így előzetesen a kérdéshez még csak hozzávetetni se lehet. Mert igaz ugyan, hogy az ember természeténél fogva már szivesen szidalmaz másokat, de kétszeres buzgalommal beszél örméiről is.

DR. ESTERHÁZY SÁNDOR.

KOLOZSVÁRI ÉLET.

Egy főherczeg. — közelről. (Albrecht főherczeg Kolozsvárott.) Jó, hogy politikálni ebben a lapban nem szabad, különben most nem volna kellemes dolga a rovatvezetőnek. Sokkal kényelmesebb ez így: egyszerűen kon-

statáljuk, hogy Albrecht főherceg szerdán este megérkezett Kolozsvárra. A fenséget nem sokan várták a vasutnál, mert zuhogott a zápor, bizonyan azért. És a mikor kilépett a peronnal, hát nem éljenek, mert hideg volt az idő, biztosan azért. Hivatalos éjének se voltak, mert a hivatalos fogadtatást előre „kikérte” magának a főherceg, a ki talán nem szereti az efféle, fáradtságos dolog is az ilyesmi, kivált olyan öreg embernek, mint ő. Bizony, bizony, a természeti törvények alól a jó isten még a legtisztább vért hercegeket sem vette ki, és a mi nagy vendégünk is erősen érzi nyomását a kegyetlen vénségnek, mely fehérre festette az ő haját is, megörbítette alakját, olmassá tette lábait Nemkülönbem mint valami szegény polgáremberét, ki sok küzködéssel él ezen a világon.

Természetes, hogy ő fensége arca ment ez alacsony küzködés okozta ránczoktól, friss, eleven, egészséges a színe; csak ajkán, fogainak hiányán, szemlein látszik meg az igazi öregség és hogy ő is kivette részét e földi szenvedésekből; legalább a rovatvezető újságíró — a ki szintén csak földi ember, a mint azt talán sejtjen is tetszik — így képzeldőt, vörös szemhéjait látva a főhercegnek: o be sokat sirhatott a fenség egyetlen leányának, egyetlen örökösének szerencsétlen halála fölött! . . .

A hivatalos személyek, a kik Albrecht főherceget, felséges és jó királyunk után a legelső embert várták: bizonyára nem gondoltak ilyen sentimentális dologra. Fogadták ő fenséget, a ki Lohkovitz herczeggel — a mi külön, szeretett, népszerű herczegünkkel — fezet fogott, aztán fogadta üdvözlését katonaságunk többi főtisztjének. A főispán pedig bemutatta neki Losoncny Jánost, a helyettes polgármesterünket, majd Deák Pált, a rendőrkapitányt. Albrecht főherceg szeme megakadt a daliás főkapitány katonas alakján. Megkérdezte tőle: „Mióta viseli a hivatalát?” „Tíz esztendője, fenség” felelte német nyelven — mint a hogy kérdezték — Deák Pál. „És az előtt mi volt?” kérdezte tovább a főherceg. „Ügyvéd” volt a felelet.

Itt abbanhagyta a beszélgetést magas vendégünk — így mondják a szemtanúk.

*

Szerdán éjjel fél tizenkettőre adták ki a parancsot a kolozsvári katonáknak, kiknek bizonyára volt egy kis dolguk, hogy ily közel vala a főherceg, a leghatalmasabb, a legszigorubb az egész királyi házbán, az egész hadseregben.

Azokban semmi baj nem történt a esütörtöki szemlén. Ő fensége jó hangulatban volt, mert mindent rendben talált. És délre ebédre hívta meg a főbb tiszteket, meg a várost képviselő polgártársainkat, a főispánal együtt. Az ebéd alatt mindvégiglen vidám hangulatban volt és egyszer-egyszer leereszkedett egész a trefálkozásig. Ebéd után, pihenve egy kicsinyt, meglátogatta azt a kasszárnyát, mely Mátyás királyunk szülőháza és ott megnézte a legnagyobb uralkodó most készült emléktábláját is. Salamon tanácsos szolgálatát magyarírázattal, elmondván a mi főherczegünk kérdésére, hogy ki volt Mátyás és kinek a fia. „Elisabeth von Szilágyi” mondá a mi kitűnő tanácsosunk, mire ő fensége fejével bólintott, majd körülnézte a szűk és homályos, szegényes szobában, mondá:

— Boldog, szép idők, a mikor olyan magas állású (hochgestellte) asszonyok, megelégedtek ilyen hálószo-
bával . . .

Aztán a templomba ment a fenséges vendég Éltés apátur plebánossal. Letérdelt a főoltár elé és imádkozott.

Vajon kiért? Az elégett leányáért-e, vagy a tűzbe menő, a tűzbe készülő hadseregért, melyet bizonyára legjobban szeret a világon.

*

Üdülni ment azután ki a sétátérre, hová kirendeltek a katonazenekart. A fenség leült a fenséges nép közé, azonban az nem gyült össze valami fölös számmal. Az idő szintén hívös volt egy kissé és kevesen tudtak arról, hogy ma itt még muzsika lesz. Pedig az volt, még pedig milyen! Csupa könnyű, vidám darab, potpourrik operettekől, ballet divertissement-ok.

Katonától körülvéve, — egy közönséges polgári egyesyes léczán — élvezte a főherceg a zenét, egyre nézve a programot. Majd celenek beszélgetett Breda gróffal, Lohkovitz herczeggel, Beldi főispánnal, a kinek csodálatos phlegmáját — úgy látszott — nem zavarta meg egy cseppet sem, hogy a monarchia leggazdagabb és a király után a leghatalmasabb embere mellett ül. Veregette a lábát a pálezkájával és mosolygott azokon a bizonyára vidám megjegyzéseken, a miket ő fensége méltóztatott mondani.

A fák alatt egyébként is nagyon feszelen volt minden. A katonatisztek — állva — beszélgettek, a közönség pedig sans géné sétálgatott a főherceg előtt. Nem igen zavarták köszöntéseikkel, és megbámulták azt az öreg urat — Bach úr egykori hívét — a ki mélyen meghajolva előtte, közömsi batorodott neki.

A nagy közönség — dicséretére legyen mondva — nem volt egy cseppet sem toladó, nézte messziről, Csak a gyerekek batorodtak hozzá közel, kíváncsian nézve előről, hátulról Egy-egy lurkó savanyu arczára mintha az lett volna írva:

— Hát csak ilyen egy főherceg közelről?

*

Albrecht főherceg ő fensége a szamosvölgyi vonattal elutazott pénteken reggel. Kiserje útján a magyarok istene!

b. s.

Két miniszter járt látogatóban Kolozsvárrt. Pénteken délután jöttek, aznap este el is mentek. Látszólag csak ebédelni állottak meg a kolozsvári állomáson leg-egészségesebb minisztereink Baross és Weckerle. Ezek aztán az igazi magyar miniszterek, olyan magas, vállas mind a kettő, mint valami granatíros! Nines mit esdálkozni azon, ha mindnyájan rokonszenvezzünk velök, ezek igazán a mi fajtánk kiváló példányai. . . Tanulmányutjokban megállván nálunk, bizonyára konstatalták, hogy a kolozsvári koszt pompás, itt jól élnek az emberek, hát nines semmi baj. Aztán megnézték a pénzügyi palotát, meg a Mátyás király szülőházát s azoközben egy kissé Mátyáskirálykodtak: megszólítottak ismeretlen embereket, a kik tetszetek nekik. Weckerle példánl szóba állt egy Karácsonyi nevű öreg ural, a ki vállmellőre és rendkívül jó kopjú ember. A városha bebulokant híres vendégeket Losoncny János fogadta, kalauzolta, bír a fogadásnál sok hivatalos és nem hivatalos személy volt jelen. Ott vala Gáman iparkamarai titkár és Binasini Domokos „A magyar-francia” bizt. társaság elvredlyési képviselője és a miniszterek régi barátja. Losoncny szép kis beszédet rögtönzött Barossék tiszteltetére és a kolozsváriak levett kalappal álltak körülötte. A miniszterek nem vettek le a füvegeiket: „meg se igazi ural ezek!” jegyezte meg erre valaki. De erős, munkás, magyar emberek — és ez a fő! Lázás utjokon — melyet külön, pompás kocsiában tesznek meg — kiseri őket szeretetünk és nagyrabesülésünk!

Kolozsvár szeptember hava fölöttébb mozgalmasnak ígérkezik. Itt lesz Jókai, Hegedűs Sándor a képviselők is lelatozgat — majdnem olyan ritkán jön, mint Jókai, — lesz emléktábla-leleplezés, mindenféle ünnepek, prólóg és bankett. Játszani fognak a nemzeti színházban, még pedig alkalmi darabokat. Egyet Mityás királyról, egyet pedig Jókai valamelyik ünnepi darabjai közül. (Ambár ez még nem bizonyos, lehet, hogy hazafias — angol darabokat látnak.) Itthon lesz akkorra az a város is, mely most távol van a várostól. Megjön az egetem. Majd oszt indul az Enke — bizonyosan ünnepséggel — Szamosújvárra féleznai. Tehát még egy csendes, meleg, verejtékes hónap — augusztus, aztán jön szeptember lázas izgal-mával.

Hymen Szabó Klári kasszanyon, Szabó Sámuel ref. főiskolai tanár leányát, nőül vette dr. Kovács János budapesti tanítóképző-intezeti tanár.

Nőpünnepet rendez a játékon nyögylet a siketnyelűk javára. Gr. Esterházy Jánosné s Ince Zoltán Sámuelné: a minden jöltevése első urasszonyok, buzgóknak az ünnepek sikerén. Áldás minden lépésükön!

ÉRTESETÍTŐ.

Lóvinczy Jozsef, Erzsébet² című szállodája a hidutzában, a legelőkébb forgalmi ponton és az indóházhoz legközelebb. Omnibus és kocsis közlekedés. Kényelmes éttermek, világos, nagy fedett és szabad két helyiség külön pavilonnal. Kitérő konyha, finom borok és sörök és mindenféle ide tartozó üdítő italok, Olcsó árak, pontos felszolgálat.

A nemzeti szálloda a főtérén Bel-Torda és Bel-szén utca szegletén egyik legnépszerűbb és legnagyobb szállodája Kolozsvárnak: több egy-másba nyíló nagy szalonmal és számos vendég szobával, legszebb kilitással bíró helyen. Omnibus és kocsis közlekedés. Elegáns étterem, kitérő konyhával, finom, hírneves borokkal a legnagyobb választékban.

Az „Ujvilág“-hoz

ezimzett kertü helyiségét a sétátér utczában, teljesen átalakítva és kényelme-sebben berendezve.

ÉBLÉ GYÖRGY

a mágns kaszinó kitérő vendéglőse vette át és nyitotta meg.

f. hó 24-én.

Jó konyhára, tiszta borokra, p-utos kiszolgálásra és mindenre, amit a **közönség kényelme megkíván**, különös gond lesz az újból megnyitott helyiségében.

Messze földről vett vendége városunknak. Faragó Ödön látogatta meg Va-dona Jánost. Még Chinából tá-rodódik ez az ismeretség, hol Faragó magas állami tisztviselő.

Wine-n át Párisba! Iparosifjaink táncmulatságot ren-deztek a fővárosban, melynek tiszta jóvedelméből Párisba mennek majd egy kis tisztultabb nyugati zároszt. Ezt a díe-sétre méltó törekvés, a kolozsvári iparos ifjak patronusa, derék jó Buzni. Sámuel istápolja sok jóakarattal. E vasárnapi mulatságnak is ő volt a „védnök“-e, talán ezért is sikerült olyan kiválóan. Csaknyit tombolt a jó kedv s a tánc, reggelig mulatván.

Egy jó asszony halt meg a héten. — városunkban, Ferenczy Ignácznak a felesége. Szorgalmas, elismert iparosának, sokáig betegeskedett, míg végre a megértő halál odaállott az ágya fejéhez. A temetésen sokan voltak, és sokan gondoltak elmélyedve arra az asszonyra, a ki im most kiköltözött a fűvek fehér gyökerei aljába.

Feladás szerkesztő: BRÓDY SÁNDOR, b.-közép-utca 20. sz. Kiadó: „Köznyelvelődes“, irodalmi intézet, kö-és könyv-nyomda, b.-farkas-utca 20. sz.

AZ ANGOL CSODABALZSAM hatásáról, erejéről, külső és belső használat után.

1. Bőha dr. lékas vagy meghosszabbodott fogaknál, hogy a haj továbbterjedése gátoltsák egy tedő kashabty, vizszál elvagytré tall e balzsambel bevonnai: ez élési és győzgyja a rothadást és megzavart-tatja a fejlődést. For napig kell ezt használni.

- 2. Ha a nyelvéből lebes, vagy sebes, egy térs kashabty el vizesel lenyelni nem lehet, selynek 2-3-szor naponta, egy térs kashabty e vizesel elvagytré használni a és győzgyás szerez.
- 3. Balzsambal elvagytré a hóhékosk támadt sebeket, kshabty a nyíjat és másébbi enésk győzgytságot. Molest az a győzgynek, meg-erősít az emésztést, visszavonul elvagytré az a védőkönközölmé. Csakieseten szelhető be egy darab csoklóka szegypente.
- 4. Ha elájni valaki, egy térs kashabty kell neki betéden, egy perc alatt új életre kel és feléledés minden tövessé győzgykölés.
- 5. A lábbetegségek győzgyt fel a száját, a östököt bele egy tedő kashabty. Ha nem élíti a haj, a beteg egy 1/2 óra alatt megújul tér, ha pedig a haj, már rögzít, egy pár napig kell csak használni balzsambal.
- 6. Vese, csipke, gyulladt szemeket szerez és lényt, csak egy pár csopogvilyt kell a szemre fordítsanak a har ha folyos, vinnak rajta és ha-malys a szem, e balzsam akkor is segít.
- 7. Győzgykölésnél, kshabtyok élési fel arányábanlyt kell, p 2 percet alatt jobban lények. Nem a fűnyak, venni beszélési nemeres orvosság.
- 8. Veszélytelen győzgy e balzsam szírt és vágyit sebet, győzgyen szűrtet meg tájálással és győzgyidést és fertőtleníti sejtje van, mely sebekbe ke bel lecsökken, nem kell se kúszni, se a balzsamot megoltsák, csak győzgyen kshabtyok ha vele a sebet. Tisztít és csóti a kshabty van.
- 9. Ha régi a sebt, dugaszt vagy valdus van benne, előbb a sebet meleg fehérral kell lemosni és aztán alkalmazni e balzsamot, mely mindenest meggyógyít.
- 10. *E Győzgytápoltsáknak létszétápoltsat is győzgyeresen győzgyt, bármily lény legyen is a haj se.
- 11. Belső, szemécsét és felpatogtat bezer.
- 12. Nyegveszter egy-másután bele kéntés után, régi sebfordá-sokat eltávolít és sebek, melyek e balzsammal kezeltek, valamit győzgyt maguk után nem hagynak.
- 13. Győzgytja az orbáncot és tüpörsenget.
- 14. Különböz meggyógytja az a aranyeret, többáziari békéss és hevesedő után. Különböz este lefekvés előtt kell az esetben külsőleg alkalmazni.
- 15. Hamulato-órkerrel győzgyt égési sebeket.
- 16. Ha varogvily, tenyértyok arányba vagy vele a nyakkeresztet bedarállyt, előbb a fejféjzást az aránytól, megzavartt a székülett és az emésztő tehetőség enésk, valamit győzgytja az orb-ban belül levő kshabtyok.
- 17. Zúzóssákokat és kék foltokat a sző szőcsen értembeben oldtíri.
- 18. Kshabtyok síkerrel alkalmatós gyermekéket, békényimél ellen, külsőleg és belsőleg.
- 19. Először a hállat, ha eljőrt pár csopet a fűnyes érsenék és
- 20. Kitérő szert a podagra ellen.
- 21. Különböz síkerrel alkalmazható tájálással győzgyeresen és kelles ellen.
- 22. Haszná a térdet és enésk kshabtyok, különösen ha reggel, ebzgyomori, szedők be.
- 23. Eklór ellen is — 40 napos győzgykeresés után — síkert lehet vele elerezni.
- 24. Xéniál, ha a tenyértyok hányos vagy másk, 5 nap egy-másután kell használni, aztán 2 nap szűnt és ismét 8 nap bevezeli és a síker el nem maradhat.
- 25. Különböz jó síkerrel egygy alkalmazható sebfordás ellen.
- 26. Győzgyt verléss és magzószerző bajoknál, valamit győzgyidés előtt mivel.
- 27. Mindenféle járványos betegségek, mint belső erősít és külső fertőtlenít szer, a legjobb óvszer.
- 28. Meggyógytja az elázult síkeret, győzgyt veséjait, és hűp-hódokosk izrgott, melankoliat és az idegek egyébb légt és az égyvást helyreállít.
- 29. **Haszná a térdet és enésk szerek táláltsárákat.**
- 30. Minden egészséges ember, ki a balzsamot 3 vagy legalább 14 napokig bevezeli, a legtöbb betegségek ellen élési védelem. Tisztít a sebet, a síker csóti lesz minden hórat.
- Redes áradat felvételkel 40-10 csopp. gyermekkel 10-20 csopp egy darab cshabtyra.
- 12 óráig 1 l ftt 50 kcr. 6 óráig csak csopag-lással és postaküldé-együtt 6 ftt.
- Hamulatsáknál kshabty erősít csak az a egy álló er-erősítet győzgytárályt Prögradnál.
- Bokhokt mellett. — Megzavarttárályt a pontos cím egy iradó: **Postaküldé-együtt Prögradnál** bel Bóhóksh-Számterem.
- Minden megzavartt fémekkelval vagy lezavt, melybe a fenti cím van bevezés. — Használati utasítá-sok mellékelve. Másképp küllított balzsamok hamulatsárályt és kshabty arányokat pl. a legtöbb esetben aletet tartalmaznak.
- Kaphat kshabty orvosekben is. 6 kshabty óvgy 1 l ftt 50 kcr. — 30 kshabty óvgy 3 l ftt me-gyapolás és postaküldé-együtt.
- Egyenlőssé a fenti címűl megzavarttárályt a

valódi angol gyomorerosító és emésztőpor egy doboz ára 1 ftt.

